

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Alexandera Károlyiho a soudců JUDr. Luboše Vrby a Mgr. Bc. Viktora Macha ve veřejném zasedání konaném dne [20. 1. 2025] v trestní věci obžalovaných [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a [jméno] [příjmení], narozeného [datum], projednal odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze a odvolání poškozených [jméno] [příjmení] (roz. [příjmení]), narozeného [datum] a [jméno] [příjmení] (roz. [příjmení]), narozeného [datum], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. března 2024, sp. zn. 41 T 9/2023,

a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), e), f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek z podnětu všech podaných odvolání zrušuje v celém rozsahu u obžalovaného [jméno] [příjmení] a v celém výroku o nemajetkové újmě i u obžalovaného [jméno] [příjmení].

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

obžalovaný

[jméno] [příjmení], [datum narození] v Praze 4, trvale bytem [adresa],

je vinen, že

od blíže nezjištěného období, pravděpodobně v průběhu listopadu a prosince 2019, nejpozději do 20. 12. 2019, v bytě na adrese [adresa], do kterého docházel pravidelně na návštěvy za svým partnerem [jméno] [příjmení], [datum narození], který byl nejprve předběžným opatřením Okresního soudu v Semilech ze dne 17. 6. 2019 a posléze rozsudkem téhož soudu ze dne 11. 9. 2019, č.j. 0 P 69/2019 - 38 a 9 P a Nc 171/2019 ustanoven poručníkem nezletilých poškozených [jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození] a

[jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození], v době, když se o poškozené jakožto partner poručníka dětí staral, tak je v blíže nezjištěném počtu případů, vícekrát, fyzicky potrestal tak, že je nepřiměřeným způsobem bil rukou a dále i dosud blíže nezjištěnými předměty všude po těle, v případě nezletilého [jméno] i [anonymizována dvě slova], házel s nimi o zem nebo o bytové zařízení, například o skříň, či do krabice, zavíral je do úložného prostoru gauče, kopal do nich, sprchoval je ledovou a posléze zase vařící vodou, když je sprchoval, tak jim hrubě prováděl osobní hygienu, kdy jim [anonymizována dvě slova] [anonymizováno] a [anonymizována dvě slova], strašil je tím, že proti nim poštvě psa, aby nezletilé kousal, nadával jim slovy, že je zabije nebo vyhodí z okna, pročež nezletilí měli hrůzu ze slova hodit či vyhodit, surověji si počínal vůči [jméno] [příjmení], který měl víc zlobit, přičemž dne 20. 12. 2019, kdy byli nezletilí z péče obžalovaného [jméno] [příjmení] odebráni, tak na těle [jméno] [příjmení] byly zjištěny vícečetné úrazové změny měkkých tkání různého stáří, a to starší odbarvující se krevní výron na horním víčku levého oka, oděrka u kořene nosu velikosti do 1 cm a oděrka u levé nosní dírky, krevní výron nad hřebenem levé kosti kyčelní cca 3x2 cm, starší čárkovitá (lineární) oděrka na krku vpravo, krevní výron pod levou klíční kostí, starší krevní výrony nad pravou lopatkou, na pravé hýždě a na levém kolenu, oděrka u kořene nosu, oděrka u levé nosní dírky, krevní výron nad hřebenem levé kosti kyčelní a krevní výron pod levou klíční kostí, přičemž se jednalo jak o poranění čerstvá, tak i staršího data, cca do 3 týdnů zpětně, a na těle [jméno] [příjmení] též starší krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v temenní krajině hlavy vlevo cca 3x4 cm, starší oděrky v týlní krajině hlavy, čerstvé oděrky na nose a větší oděrka na bradě cca 1,5x1,5 cm, plošný čerstvý krevní výron s otokem a pohmatovou citlivostí na levé tváři v rozsahu cca 5x2 cm, četné krevní výrony různého stáří na čele, bez bližší specifikace, krevní výron nad hřebenem kosti kyčelní vlevo cca 4x3 cm, starší pruhovitý odbarvující se krevní výron v horní části levé hýždě cca 3x2,5 cm, pohmoždění měkkých tkání v oblasti [anonymizováno], a [anonymizováno] na [anonymizováno], na [anonymizována dvě slova] i horní části vnitřních ploch stehen oboustranně, když se jednalo jak o poranění čerstvá, tak poranění stará cca 3 týdny, přičemž vzhledem k lokalizaci a četnosti poranění je velmi pravděpodobný aktivní účinek tupého násilí, zejména v oblasti hlavy, levé hýždě, a [redacted], tedy údery až střední intenzitou na místa jejich vzniku, přičemž v důsledku popsaného jednání se u nezletilých rozvinul syndrom CAN a posttraumatická stresová porucha, jež se u nezletilého [jméno] projevovala narušeným pocitem bezpečí, zážitky bezmoci, strachu a obavami o mladšího bratra [jméno], smutkem, poruchami spánku, úzkostnými a děsivými sny, tendencí k vyhýbání se traumatizujícím prožitkům, znovuprožíváním událostí ve spontánní hře, znovu vybavováním událostí s traumatickým obsahem proti jeho vůli, strachem z vody, a u nezletilého [jméno] narušeným pocitem bezpečí, zážitky bezmoci, potlačenými emocemi, v minulosti autoagresí a agresí proti předmětům, obavami z obžalovaného, poruchami spánku, opožděným vývojem řeči, tendencí k vyhýbání se traumatizujícím prožitkům a jejich potlačením, znovuprožíváním událostí ve hře se starším bratrem, strachem z vody, v důsledku potlačení traumat se u poškozeného dále projevoval traumatický mutismus, přičemž příznaky posttraumatické stresové poruchy trvaly u obou poškozených ještě v době, kdy byli poškození znalecky vyšetřeni dne 11. 3. 2022, tedy cca 27 měsíců od událostí, jež jejich traumatizaci založily,

tedy

týral osobu, která je v jeho péči, čin spáchal zvlášť surovým a trýznivým způsobem a takovým činem způsobil těžkou újmu na zdraví dvou osob,

čímž spáchal

zločin týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 198 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6,5 (šesti a půl) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen zaplatit:

- I. poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], narozenému [datum], bolestné ve výši 8 923 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 8 923 Kč od 24. 1. 2024 do zaplacení,
- II. poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], narozenému [datum], bolestné ve výši 35 055 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 35 055 Kč od 24. 1. 2024 do zaplacení,
- III. poškozené Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČO 41197518, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3, škodu ve výši 7 111 Kč, spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12,75 % ročně z částky 7 111 Kč od 28. 9. 2024 do zaplacení.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] povinni společně a nerozdílně zaplatit:

- IV. poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], narozenému [datum], nemajetkovou újmu v podobě duševních útrap ve výši 200 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 200 000 Kč od 24. 1. 2024 do zaplacení,
- V. poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], [datum narození], nemajetkovou újmu v podobě duševních útrap ve výši 250 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 250 000 Kč od 24. 1. 2024 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození [jméno] [příjmení], rozený [příjmení], [jméno] [příjmení], rozený [příjmení] a Všeobecná zdravotní pojišťovna odkazují se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstal napadený rozsudek beze změn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. března 2024, sp. zn. 41 T 9/2023, byli obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] uznáni vinnými, a to [jméno] [příjmení] pod bodem I. zločinem týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a pod bodem II. obžalovaný [jméno] [příjmení] přečinem ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Výše uvedených jednání se měli dopustit podle skutkových zjištění soudu I. stupně obžalovaní tak, že:

„ I. obžalovaný [jméno] [příjmení] od blíže nezjištěného období, pravděpodobně v průběhu listopadu a prosince 2019, nejpozději do 20. 12. 2019, v bytě na adrese [adresa], do kterého docházel pravidelně na návštěvy za svým partnerem [jméno] [příjmení], [datum narození], který byl nejprve předběžným opatřením Okresního soudu v Semilech ze dne 17. 6. 2019 a posléze rozsudkem téhož soudu ze dne 11. 9. 2019, č.j. 0 P 69/2019 - 38 a 9 P a Nc 171/2019 ustanoven poručníkem nezletilých poškozených [jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození] a [jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození], v době, když se o poškozené jakožto partner poručníka dětí staral, tak je v blíže nezjištěném počtu případů, vícekrát, fyzicky potrestal tak, že je nepřiměřeným způsobem bil rukou a dále i dosud blíže nezjištěnými předměty všude po těle, v případě nezletilého [jméno] i včetně [anonymizováno], házel s nimi o zem nebo o bytové zařízení, například o skříň, či do krabice, zavíral je do úložného prostoru gauče, kopal do nich, sprchoval je ledovou a posléze zase vařící vodou, když je sprchoval, tak jim hrubě prováděl osobní hygienu, kdy jim bolestivě [anonymizována dvě slova] a [anonymizována dvě slova], strašil je tím, že proti nim poštve psa, aby nezletilé kousal, nadával jim slovy, že je zabije nebo vyhodí z okna, pročež nezletilí měli hrůzu ze slova hodit či vyhodit, surověji si počínal vůči [jméno] [příjmení], který měl víc zlobit,

a právě poškozenému [jméno] [příjmení] způsobil přesně nezjištěným způsobem zlomeninu horní části levé kosti holenní bez posunu úlomků, přičemž dne 20. 12. 2019, kdy byli nezletilí z péče obžalovaného [jméno] [příjmení] odebráni, tak na těle [jméno] [příjmení] byly zjištěny vícečetné úrazové změny měkkých tkání různého stáří, a to starší odbarvující se krevní výron na horním víčku levého oka, oděrka u kořene nosu velikosti do 1 cm a oděrka u levé nosní dírky, krevní výron nad hřebenem levé kosti kyčelní cca 3x2 cm, starší čárkovitá (lineární) oděrka na krku vpravo, krevní výron pod levou klíční kostí, starší krevní výrony nad pravou lopatkou, na pravé hýždě a na levém koleni, oděrka u kořene nosu, oděrka u levé nosní dírky, krevní výron nad hřebenem levé kosti kyčelní a krevní výron pod levou klíční kostí, přičemž se jednalo jak o poranění čerstvá, tak i staršího data, cca do 3 týdnů zpětně, a na těle [jméno] [příjmení] vyjma již popsané zlomeniny, která se nacházela už ve fázi hojení, též starší krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v temenní krajině hlavy vlevo cca 3x4 cm, starší oděrky v týlní krajině hlavy, čerstvé oděrky na nose a větší oděrka na bradě cca 1,5x1,5 cm, plošný čerstvý krevní výron s otokem a pohmatovou citlivostí na levé tváři v rozsahu cca 5x2 cm, četné krevní výrony různého stáří na čele, bez bližší specifikace, krevní výron nad hřebenem kosti kyčelní vlevo cca 4x3 cm, starší pruhovitý odbarvující se krevní výron v horní části levé hýždě cca 3x2,5 cm, pohmoždění měkkých tkání v [anonymizována dvě slova], a to na [anonymizováno], na [anonymizována dvě slova] i horní části vnitřních ploch stehen oboustranně, když se jednalo jak o poranění čerstvá, tak poranění stará cca 3 týdny, přičemž vzhledem k lokalizaci a četnosti poranění je velmi pravděpodobný aktivní účinek tupého násilí, zejména v oblasti hlavy, levé hýždě, a [anonymizováno], tedy úderů až střední intenzitou na místa jejich vzniku a v oblasti levé dolní končetiny prudký krut bérce, přičemž v důsledku popsaného jednání se u nezletilých rozvinul syndrom CAN a posttraumatická stresová porucha, jež se u nezletilého [jméno] projevovala narušeným pocitem bezpečí, zážitky bezmoci, strachu a obavami o mladšího bratra [jméno] (že mu nikdo neošetří zraněnou nohu), smutkem, poruchami spánku, úzkostnými a děsivými sny, tendencí k vyhýbání se traumatizujícím prožitkům, znovuprožíváním událostí ve spontánní hře, znovuvybavováním událostí s traumatickým obsahem proti jeho vůli, strachem z vody, a u nezletilého [jméno] narušeným pocitem bezpečí, zážitky bezmoci, potlačenými emocemi, v minulosti autoagresí a agresí proti předmětům, obavami z obžalovaného, poruchami spánku, opožděným vývojem řeči, tendencí k vyhýbání se traumatizujícím prožitkům a jejich potlačením, znovuprožíváním událostí ve hře se starším bratrem, strachem z vody, v důsledku potlačení traumat se u poškozeného dále projevoval traumatický mutismus, přičemž příznaky posttraumatické stresové poruchy trvaly u obou poškozených ještě v době, kdy byli poškození znalecky vyšetřeni dne 11. 3. 2022, tedy cca 27 měsíců od událostí, jež jejich traumatizaci založily.

II. obžalovaný [jméno] [příjmení] v přesně nezjištěné době, nejméně však od září 2019 do dne 20. 12. 2019, kdy byli nezletilí poškození z jeho péče odebráni, v bytě na adrese [adresa], jakožto poručník nezletilých poškozených [jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození] a [jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození], o tyto dostatečně nepečoval, zanedbával péči o jejich zdraví a hygienu, kdy poškození např. měli velmi zanedbaný zubní chrup, v bytě neudržoval pořádek, neposkytoval jim adekvátní stravu, ponechával nezletilé poškozené v péči svého partnera [jméno] [příjmení], [datum narození], a to i přestože si byl vědom, že se ho oba poškození bojí, avšak po důvodu tohoto strachu nepátral, naopak jej využíval k vynucení si jejich poslušnosti a oba nezletilé poškozené [jméno] [příjmení] strašil, stejně tak se nezajímal o původ modřin a jiných zranění poškozených, když s ohledem na povahu, lokaci a četnost zranění, které na sobě poškození měli dne 20. 12. 2019, kdy byli z jeho péče odebráni, a to na těle [jméno] [příjmení] se jednalo o vícečetné úrazové změny měkkých tkání různého stáří, a to starší odbarvující se krevní výron na horním víčku levého oka, oděrka u kořene nosu velikosti do 1 cm a oděrka u levé nosní dírky, krevní výron nad hřebenem levé kosti kyčelní cca 3x2 cm, starší čárkovitá (lineární) oděrka na krku vpravo, krevní výron pod levou klíční kostí, starší krevní výrony nad pravou lopatkou, na pravé hýždě a na levém koleni, oděrka u kořene nosu, oděrka u levé nosní dírky, krevní výron nad hřebenem levé kosti kyčelní a krevní výron pod levou klíční kostí, přičemž se jednalo jak o poranění čerstvá, tak i staršího data, cca do 3 týdnů zpětně, a na těle [jméno] [příjmení] vyjma již popsané zlomeniny, která byla již ve fázi hojení, též starší krevní výron v měkkých pokrývkách lebních v temenní krajině hlavy vlevo cca 3x4 cm, starší oděrky v týlní krajině hlavy, čerstvé oděrky na nose a větší oděrka na bradě cca 1,5x1,5 cm, plošný čerstvý krevní výron s otokem a pohmatovou citlivostí na levé tváři v rozsahu

cca 5x2 cm, četné krevní výrony různého stáří na čele, bez bližší specifikace, krevní výron nad hřebenem kosti kyčelní vlevo cca 4x3 cm, starší pruhovitý odbarvující se krevní výron v horní části levé býčedě cca 3x2,5 cm, pohmoždění měkkých tkání v oblasti [anonymizováno], a to na [anonymizováno], na [anonymizována dvě slova] i horní části vnitřních ploch stehen oboustranně, přičemž se jednalo jak o poranění čerstvá, tak poranění stará cca 3 týdny, přičemž vzhledem k lokalizaci a četnosti poranění mu muselo být zřejmé, že si poranění poškození nezpůsobili sami, stejně tak nevyhledal ani lékařské ošetření nohy nezletilého, ačkoli musel vidět, že poškozený nebyl po několik dní na nohu schopen došlápnout a že jej viditelně bolí.“

2. Za tato jednání byli odsouzeni [jméno] [příjmení] k trestu odnětí svobody v trvání 5 roků, kdy pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou a obžalovaný [jméno] [příjmení] k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let, zároveň mu byla uložena přiměřená povinnost, aby podle svých sil odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil. Navíc bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný [jméno] [příjmení] je povinen zaplatit poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], narozenému [datum], bolestné ve výši 8 923 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 8 923 Kč od [datum] do zaplacení, poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], narozenému [datum], bolestné ve výši 66 923 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 66 923 Kč od [datum] do zaplacení a poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně České republiky škodu ve výši 21 129 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 21 129 Kč od [datum] do zaplacení. Navíc byli oba obžalovaní společně a nerozdílně zavázáni zaplatit poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], nemajetkovou újmu v podobě útrap ve výši 100 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 100 000 Kč od [datum] do zaplacení a poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], nemajetkovou újmu v podobě útrap ve výši 150 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 150 000 Kč od [datum] do zaplacení. Poškození [jméno] [příjmení], rozený [příjmení], [jméno] [příjmení], rozený [příjmení], a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky byli odkázáni se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Pokud jde o obžalovaného [jméno] [příjmení], ten se proti výše uvedenému rozsudku neodvolal, a tak ta část rozsudku, která se týká jeho osoby, v podstatě, pokud jde o vinu a trest, nabyla právní moci, pokud jde o nemajetkovou újmu, tam si podávali odvolání toliko poškození, takže tím jejich odvoláním se samozřejmě odvolací soud zabýval.

4. Proti tomuto rozsudku si ale podal odvolání obžalovaný [příjmení], a to prostřednictvím svého obhájce a následně jej ještě doplnil. Odvolání bylo podáno ve lhůtě stanovené zákonem, jak již bylo řečeno, prostřednictvím obhájce obžalovaného. Obžalovaný [příjmení] si podal odvolání toliko do všech výroků napadeného rozsudku a uvádí, že jeho odsouzení je založeno pouze na vývodech soudu (byť se mohou jevit logickými), které nejsou v dostatečném rozsahu podloženy provedenými důkazy. V projednávané věci byly provedeny pouze 2 důkazy, ze kterých by bylo možné dovozovat, že obžalovaný [příjmení] spáchal skutky, které jsou mu kladeny za vinu, a těmito důkazy jsou výpovědi obou poškozených [jméno] a [jméno] [příjmení]. Veškeré ostatní provedené důkazy jsou pouze důkazy nepřímými. Jsou to důkazy, jimiž je prokazován fyzický a psychický stav obou poškozených, nikoliv však jeho příčinná souvislost s jednáním obžalovaného [příjmení]. Pokud jde o samotné výpovědi poškozených, je zcela zásadní skutečností, že oba jednoznačně uvádí, že je bil také jejich strýc [jméno] [příjmení]. Tuto skutečnost soud I. stupně zcela bez povšimnutí přešel, ačkoli je pro hodnocení skutkového stavu zcela zásadní. Soud I. stupně rovněž přijal tvrzení znalců, že věrohodnost výpovědí poškozených lze dovodit z toho, že chybí tzv., „očerňování“ obžalovaných. Nicméně, není zřejmé, co z výpovědí poškozených je skutečně pravdivý popis událostí a co by mohlo být jen očerňováním obžalovaného [příjmení]. Koneckonců výpovědi obou poškozených obsahují zjevné nepravdy, které jsou však soudem I. stupně omlouvány, a naopak veškerá tvrzení v neprospěch obžalovaného [příjmení] jsou nekriticky přijímána. Např. z výpovědi [jméno] [příjmení] vyplynulo, že nohu si zlomil, když spadl na silnici. Dále z ní vyplynulo, že nikdy

nebyl v nemocnici. Bylo prokázáno, že v nemocnici byl, a to, jak si nohu zlomil nijak prokázáno nebylo. Z výpovědí obou poškozených dále vyplynulo, že je měl trestat bitím vařečkou – kovovou a dřevěnou pěstoun [příjmení], měl na ně rvát, měl je strašit a pěstouni [příjmení] je měli nechávat za trest venku mimo dům po celou noc – oba poškození vypovídali téměř totožně. Po spontánní výpovědi svědka [příjmení] i svědkyně [příjmení] zní tato tvrzení obou poškozených téměř neuvěřitelně. Bylo zjištěno, že ponechávání venku na celou noc ve skutečnosti byla pouze chvilková izolace chlapců po dobu domácího úklidu. Násilí proti nim užíváno nebylo, nikdo na ně neřval. Jak je ale možné, že oba poškození vypovídali zcela totožně? Je nepravděpodobné, že by si oba poškození nezávisle na sobě pletli incidenty zcela totožně, jak uváděla soudní znalkyně PhDr. Simona Měchová, Ph.D., která uvedla,, že si poškozený může plést incidenty dohromady, což však neznamená, že by cíleně lhal“. Logickým závěr pak je, že a) buď se u pěstounů [příjmení] skutečně dělo to, co poškození popisují, nebo b) poškození oba souhlasně vypovídali nepravdu. Možnost a) se jeví jako značně nepravděpodobná. Možnost b) zpochybňuje i ostatní skutečnosti, které poškození ve své výpovědi třeba i souhlasně uváděli a plyne z toho jediný možný závěr – o jejich výpovědi nelze zjišťování skutkového stavu spolehlivě opřít. V řízení před soudem I. stupně nebylo žádným důkazem prokázáno, kdo jaká zranění poškozeným způsobil. Lze mít důvodnou pochybnost o tom, zda jim zranění popisovaná v rozsudku skutečně způsobil pouze [příjmení] a pokud jim vůbec nějaká zranění způsobil, nebylo zjištěno, jaká jim měl způsobil a jaká jim způsobil jejich strýc [jméno] [příjmení] a jaká si způsobili poškození sami. Největší pochybnosti vzbuzuje vznik nejzávažnějšího z projednávaných fyzických zranění poškozeného [jméno] [příjmení], což byla spirální zlomenina v horní části levé kosti holenní. Popisované způsoby fyzického násilí však absolutně neodpovídají znalcem popisovanému mechanismu vzniku spirální zlomeniny, který vyžaduje fixaci nohy a silný krut a nikoli úder či hod nebo pád na zem či na bytové zařízení. Závěr o tom, že zlomeninu způsobil poškozenému [jméno] [příjmení] obžalovaný [příjmení], je čistá spekulace, která nemá základ v provedených důkazech. Závěry soudu I. stupně jsou vývody soudu I. stupně, které se mohou na první pohled jevit logicky, ale nemají oporu v provedených důkazech. Stojí jen a pouze na nespolehlivých výpovědích poškozených, a to pouze na těch jejich částech, které jsou s těmito vývody v souladu. Ostatní části výpovědí poškozených jsou ignorovány. Obžalovaný dále sporuje právní kvalifikaci svého jednání, kdy má za to, že z hlediska Z hlediska naplnění zákonných znaků trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 tr. zákoníku se vyžaduje, aby mezi pachatelem a týranou osobou byl vztah péče nebo výchovy. Vztah péče může vzniknout i jen fakticky na konkludentním základě. Jeho nutnou charakteristikou je vedle stavu aktuální odkázanosti poškozeného na pachatele však také jeho určitá stabilita. Lze shrnout, že o stabilním vztahu mezi pečující a svěřenou osobou nelze v daném případě hovořit. Z toho vyplývá další souvislost, a to, že i kdyby se obžalovaný [příjmení] dopustil nějakého ze skutků, ze kterých je obžalován, mohl tak naplnit maximálně skutkovou podstatu trestného činu ublížení na zdraví s tím, že je sporné, zda úmyslného či z nedbalosti. S tím je v daném případě spojena i možnost uložení trestu s nižší trestní sazbou nebo podmíněného trestu. Navíc pokud jde o zavinění – úmysl, tak tato skutková podstata zločinu týrání svěřené osoby Skutková podstata zločinu týrání svěřené osoby vyžaduje, aby byl tento zločin spáchán úmyslně. V rámci řízení před soudem I. stupně nebyl nikterak prokázán úmysl obžalovaného [příjmení], jakkoliv poškozené týrat, či poškozeným jakkoli ublížit. Obžalovaný uvedl, že se během své přítomnosti pokoušel na poškozené výchovně působit a pokud se v rámci této své snahy uchýlil k použití násilí, šlo maximálně o výchovný pohravek či jim dal výchovně,, na zadek“. Z žádného z důkazů, které byly provedeny, ani z výpovědí obžalovaných či svědků však nevyplynulo, že by to byl obžalovaný [příjmení], kdo poškozené úmyslně týral nebo že by si byl vědom skutečnosti, že jsou z jeho strany týrání, a že by byl s touto skutečností srozuměn. U jednání, které je obžalovanému [příjmení] kladeno za vinu, tak nebyla prokázána subjektivní stránka neboli zavinění. O systému nepřímých důkazů, které tvoří systém, jehož jednotlivé články jsou v souladu jak mezi sebou, tak i s dokazovanou skutečností, nemůže být v daném případě řeči. Soud vychází opět jen z nespolehlivých výpovědí poškozených a na ně navazujících spekulací. Obžalovaný [příjmení] má za to, že nebyla prokázána jeho vina nade vše

pochybnost, provedené dokazování netvoří dostatečný základ pro to, aby bylo možné spolehlivě určit, kdo, kdy a jakým způsobem popisovaná zranění poškozeným způsobil. S ohledem na výše uvedené skutečnosti obžalovaný navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a obžalovaný zproštěn obžaloby nebo věc vrácena soudu I. stupně. Následně obžalovaný ještě doplnil toto své odvolání, kde uvádí, že pokud jde o vznik zranění poškozených, údajné štvání psa, nadávky, sprchování horkou a studenou vodou, mělo být za účelem objasnění důležitých skutečností pro trestní řízení provedeno ohledání předmětného bytu na adrese [adresa], což se však nestalo. Z ohledání předmětného bytu by bylo zřejmé, že v bytě byly naprosto nevhodné podmínky pro pobyt dvou malých dětí. Byla zde malá koupelna s dlažbou neustále mokrou, protože umyvadlo bylo moc vysoko a poškození i se schůdkem pro děti téměř nedosáhli na umyvadlo – kohout byl na stěně a vysoko, podlaha v koupelně i lino na chodbě byly neustále mokré a kluzké. Pokud jde o sprchování horkou a studenou vodou, měl být ohledán bojler a jeho objem. Byt byl bez myčky, takže po mytí nádobí, umytí dvou dospělých osob apod., málokdy zůstala teplá voda na sprchování. Pokud se v bytě v kuchyni pustila teplá, tak teplá voda v koupelně náhle výrazně poklesla, a když se studená voda v kuchyni vypnula, okamžitě začala téct velmi teplá až horká voda v koupelně. Pokud jde o údajné nadávky, nikdo z dospělých před poškozenými nikdy neřekl žádné sprosté slovo, nebo to obžalovaný [příjmení] alespoň od nikoho nikdy neslyšel. Pokud jde o zavírání do skříní, obžalovaný uvádí, že v bytě nebyly žádné šatní skříně nebo dostatečně velké úložné prostory, do kterých by se vešlo malé dítě. Byly zde pouze skřínky pod dřezem v kuchyňce, které měly police a byly plné nádobí. Taktéž úložný prostor v gauči, pokud vůbec nějaký byl, mohl být velký maximálně na uložení peřin, gauč byl velmi malý celkově a pokud si obžalovaný pamatuje, rozkládací s úložným prostorem vůbec nebyl.

5. Proti napadenému rozsudku podala odvolání i státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze, a to toliko do výroku o trestu v neprospěch obžalovaného [jméno] [příjmení]. Státní zástupkyně trest uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby považuje za velmi mírný, navíc ani z odůvodnění rozhodnutí soudu nevyplývá, proč k tomuto soud přistoupil, když nebyly shledány okolnosti polehčující, ale naopak byly shledány okolnosti přitěžující. Je nutné konstatovat, že poškození byli v době spáchání činu velmi útlého věku, [jméno] byly 4 roky a [jméno] 5 let. Byli tudíž zcela odkázáni na péči osob, s nimiž přicházeli do kontaktu a neměli z logiky věci vůbec žádnou možnost, jak si zajistit pomoc nad to, když prakticky nedocházeli do školky. Oba chlapci verbalizovali, že se k nim choval špatně právě obžalovaný [příjmení]. Měli z něho strach. I v rámci pohádek obžalovaný představoval negativní postavu vlka. [jméno] uváděl, že on nemá taková zranění jako [jméno], protože se choval lépe. Dané jednání, jemuž byli chlapci v raném dětství vystaveni, nezůstalo bez následků, kdy znalkyně u obou poškozených chlapců diagnostikovala posttraumatickou stresovou poruchu a syndrom CAN. Posttraumatická stresová porucha nezletilé závažným způsobem ovlivnila v běžném způsobu života po dlouhou dobu. Z výpovědi pěstounky na přechodnou dobu paní [příjmení] a poté stávající pěstounky [jméno] [příjmení] vyplynulo, s jakými psychickými potížemi se chlapci potýkali, což jednoznačně vyplývá i z lékařských zpráv a z již zmíněných znaleckých posudků. Státní zástupkyně proto navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako soud odvolací vyhověl podanému odvolání a zrušil rozsudek Městského soudu v Praze v napadeném výroku o trestu a odsoudil obžalovaného [jméno] [příjmení] k trestu odnětí svobody v trvání 7 roků a zařadil jej do výkonu trestu do věznice s ostrahou.

6. Proti napadenému rozsudku podali odvolání do výroku o nemajetkové újmě taktéž oba poškození, a to prostřednictvím svého opatrovníka a ve své podstatě je zdůrazněno v tomto odvolání, že není jakýchkoliv pochyb o tom, že obžalování zasáhli do nezadatelných a nezczitelných práv poškozených, zejména do jejich přirozeného práva na život, na psychické a fyzické zdraví, na čest a důstojnost, na bezpečné rodinné zázemí a v neposlední řadě do práva na život prostý násilí. Přestože se soud I. stupně náležitě zabíral podstatou nároku poškozených na náhradu jiné i materiální újmy, nelze se plně ztotožnit se závěrem soudu ohledně samotné výše těchto nároků. Odvolání opatrovník směřuje k určité polemice právě k výši nároků poškozených

na náhradu nemajetkové újmy, neboť při posouzení rozsahu způsobených duševních útrap v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaných se může jevit přiznaná finanční kompenzace relativně nízká, neúměrná, nedostatečně kryjící způsobené duševní útrapy, s nimiž se budou muset oba poškození potýkat evidentně po zbytek svého života. V závěru opatrovník považuje jako adekvátní náhradu nemajetkové újmy v oblasti osobnostních práv poškozených částky ve výši 300 000 Kč. Tato částka se jeví jako adekvátní, nikoliv však plně kompenzační, a je v souladu se současnou judikaturou a odpovídá též recentní rozhodovací praxi v obdobných případech. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v části týkající se uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkové újmy zrušil a rozhodl, že obžalovaní jsou povinni společně a nerozdílně nahradit poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], bolestné ve výši 8 923 Kč a nemajetkovou újmu v podobě útrap ve výši 300 000 Kč, a to vše spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 308 923 Kč ode dne [datum] do zaplacení a poškozenému [jméno] [příjmení], rozenému [příjmení], bolestné ve výši 66 923 Kč a nemajetkovou újmu v podobě útrap ve výši 300 000 Kč, a to vše spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky 366 923 Kč ode dne [datum] do zaplacení.

7. K rozsudku se vyjádřil i obžalovaný [jméno] [příjmení], a to tedy k odvoláním, kdy jeho vyjádření je podrobné, zejména poukazuje na to, že žádná zranění poškozeným nezpůsobil a sám poukazuje i na to, že je schopen sebereflexe i upřímné lítosti nad tím, co se stalo a v rámci řízení se nechová alibisticky, jak naznačují poškození, resp. jejich opatrovník s poukazem na zohlednění absence uvedeného do výše újmy. Ostatně proti rozsudku se neodvolal a akceptoval jemu stanovenou trestněprávní odpovědnost a následky s ní spojené. Obžalovanému [příjmení] také není přičitatelné úmyslné jednání, jako okolnost zvláštního zřetele hodná, bezohlednost a zákeřnost útoků, jimiž je v odvolání odůvodňován požadavek na přiznání vyššího nároku. Výše náhrady újmy by neměla být pro obžalovaného likvidační. Obžalovaný je nemajetný a žije dlouhodobě v Nizozemí, kde je již životně zakotven. Po odečtení nákladů na bydlení a povinné pojištění mu zbývá na uspokojení ostatních základních životních nákladů v Nizozemsku jen částka 350- 450 EUR, což je 8 500 – 11 000 Kč měsíčně. Navíc se aktuálně léčí s posttraumatickou stresovou poruchou s medikací, což jej omezuje v práci a rovněž omezuje jeho příjmy. Přiznání vyššího odškodnění, obzvláště částek dvakrát 300 000 Kč, by bylo pro něj likvidační. Navrhuje proto, aby odvolací soud odvolání poškozených dle § 256 tr. řádu zamítl jako nedůvodné. O tom, jak rozhodne o ostatních odvolání odvolací soud, ponechává na jeho úvaze.

8. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlížel jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Vrchní soud v Praze zkoumal, zda nedošlo k porušení práva obžalovaného na obhajobu a zda soud I. stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, které následně podle § 2 odst. 6 tr. řádu vyhodnotil.

9. Je nutno zdůraznit, že většina námitek obhajoby, které vyplývají z odvolání obžalovaného [příjmení], směřuje do věrohodnosti obou poškozených a k vyhodnocení jejich výpovědí a dále i v podstatě vyhodnocení znaleckých posudků, kdy právě zejména z výpovědí poškozených nalézací soud jednoznačně čerpal. Dále vycházel ze svědeckých výpovědí, ze znaleckých posudků a i z listinných důkazů. Pokud se jedná o hodnocení výpovědí jednotlivých svědků, zejména svědeckých výpovědí obou poškozených, s tím se ve svém rozsudku dle názoru odvolacího soudu řádně soud nalézací vypořádal, kdy uzavřel, že oba poškození jsou věrohodní, stejně tak i svědci, kteří podporují výpovědi obou poškozených. Nutno dodat, že soud I. stupně hodnotil výpovědi obou poškozených a dospěl k jednoznačnému závěru o věrohodnosti, kdy tento závěr je samozřejmě podepřen i znaleckými posudky, které byly zpracovány na oba poškozené a z jejichž závěrů také soud I. stupně čerpal. Samotná znalkyně PhDr. Simona Měchová, Ph.D. uvedla, že nezjistila ve výpovědích obou chlapců nic, co by jí vedlo k závěru, že by záměrně cokoli zkreslovali, anebo

uváděli skutečnosti nezakládající se na pravdě. Navíc je nutno podotknout, že výpovědi obou poškozených zcela jednoznačně korespondují s těmi způsobenými zraněními, která jsou doložena lékařskými zprávami, a která se prokazatelně stala v tomto období, což koneckonců je potvrzeno i znaleckým posudkem znalce MUDr. Ivana Procházky, kterého si vyslechl odvolací soud také u veřejného zasedání. I soud I. stupně uvedl, že o správnosti a úplnosti tohoto znaleckého posudku neměl důvod jakkoli pochybovat, kdy jednotlivá zranění jsou doložena právě lékařskými zprávami, fotografiemi, které byly pořízeny při hospitalizaci poškozených v nemocnici ihned po jejich odebrání z péče obžalovaného [příjmení] a koneckonců skutečnost, že byli zraněni, vyplývá i z výpovědí svědků [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení].

10. Odvolací soud si vyslechl znalce [příjmení] [příjmení], a to zejména z toho důvodu, aby si objasnil zejména vznik zlomeniny nohy poškozeného [jméno] [příjmení]. Znalec znovu potvrdil závěry svého znaleckého posudku, které stvrdil už i u hlavního líčení u soudu I. stupně. Uvedl, že vycházel ze zdravotnické dokumentace, ze spisového materiálu, který měl k dispozici, velmi podrobně opětovně popsal veškerá zranění u obou poškozených a uvádí, že způsobená zranění vzhledem k četnosti a k lokalizaci objektivně zjištěných úrazových změn vznikla pravděpodobně aktivním účinkem násilí, zejména v oblasti obličeje, krku a pod levou klíční kostí, a to úderem až střední intenzitou a veškerá vyjmenovaná poranění si dítě způsobit samo nemohlo. To je závěr, který se týká poškozeného [jméno] [příjmení], rozeného [příjmení]. Pokud jde o druhého poškozeného [jméno] [příjmení] rozeného [příjmení], opětovně znalec popsal zranění, kdy uvedl, že úrazové změny vznikly účinkem tupého násilí, které opět střední intenzitou účinkovalo na místa jejich vzniku, a to jak aktivními údery, tak i pády, např. opakovanými pády při hře dítěte apod. Co se týče časové posloupnosti vzniku jednotlivých poranění, nebylo možno blíže se vyjádřit a stejně tak pokud jde o ta ostatní zranění, tak ta nelze vysvětlit jinak než aktivními údery, tupými předměty, jinými slovy vyloučil, že by si toto dítě mohlo způsobit víceméně samo. Klíčová otázka byla ohledně zlomeniny horní části levé kosti holenní a závěry znalce u veřejného zasedání v podstatě byly totožné s těmi, které byly uvedeny ve znaleckém posudku, ale vypovídal o tom znalec i u hlavního líčení, kdy uvedl, že při přímém tupém násilí na kost a je jedno na jakoukoliv kost, vznikne příčná nebo šikmá zlomenina a prostě se dané místo zlomí účinkem násilí. U cirkulární lomné linie v místě kosti holenní nebo i např. pažní je zásadní právě torze, tedy krut končetiny v podélné ose, to je důležité. Navíc na stehně nejsou popisovány ani žádné mechanické úrazové změny v měkkých tkáních, nějaké rozsáhlejší krevní výrony, které by svědčily pro nějaký přímý účinek tupého násilí. Znamená to, že nohu musel někdo držet a otočit ji, byl to prostě krut. Znovu zopakoval, že úderem, vzhledem k charakteru zlomeniny, toto vysvětlit nelze. Pakliže by vznikla zlomenina přímo, vznikla by přímá nebo šikmá zlomenina přímo v místě účinku násilí a pakliže by došlo k nějaké manipulaci s končetinou poté, co by vznikla, došlo by akorát k většímu posunu úlomků, ale nedošlo by ke spirálnímu charakteru zlomeniny, což je zásadní, a to ani následně, naopak, horní a dolní úlomky by se proti sobě při manipulaci s končetinou pohybovaly, ale spirální charakter lomné linie by nevznikl. Pokud jde o zranění poškozeného [jméno] v oblasti [anonymizováno], vyloučil, že by k tomu mohlo dojít tak, že by dítě stálo na nějakém křesle a spadlo z něj jakoby obkročmo, toto není možné, jeho poranění je poměrně rozsáhlé, postihovalo [anonymizována dvě slova] i [anonymizováno] nad [anonymizováno], kam se už žádný předmět nedostane a postihovalo vnitřní plochy stehna, to znamená, že by to musel být nějaký širší předmět, na který by to dítě naskočilo. Tento mechanismus je velmi nepravděpodobný. Domnívá se, že toto zranění vzniklo násilnou mechanickou manipulací v této oblasti. Pod tím si lze představit různé mechanismy od úderu přes zmáčknutí rukou apod. Mechanismů je více a nemůže přesně říci, co se stalo. Závěry znalce tedy jednoznačně korespondují s výpověďmi poškozených ohledně těch zranění, která jim byla způsobena kdy i popisovali, jakým způsobem jim to způsobeno případně bylo, pokud byli schopni o tom hovořit nebo schopni toto popsat.

11. Odvolací soud, pokud jde o výpovědi poškozených nemá pochybnosti o závěrech soudu I. stupně. Navíc pokud jde o hodnocení důkazů, takto je doménou soudu I. stupně a je to právě soud

I. stupně, který provedené důkazy hodnotí a pokud tedy postupuje v souladu s trestním řádem, neodporuje to obecné logice, tak do jeho hodnocení odvolací soud ani nemůže zasahovat tak, jak tomu bylo v tomto případě, vyjma níže uvedeného. Je tedy zde zjevné, že obě výpovědi jsou podepřeny právě těmi reálnými zraněními, které byly způsobeny a o jejichž vzniku není žádných pochyb. Sporná byla tedy otázka právě zlomeniny holenní kosti u poškozeného [jméno] [příjmení] a zde musel odvolací soud dát za pravdu právě obžalovanému [příjmení], že se zcela jednoznačně dle názoru odvolacího soudu nepodařilo prokázat, že by toto zranění způsobil poškozenému právě obžalovaný [jméno] [příjmení]. Soud I. stupně došel k jinému závěru, ale dle odvolacího soudu toto není podepřeno provedeným dokazováním, kdy žádný důkaz neodpovídá způsobu vzniku této zlomeniny, tzn. krutem tak, jak popisuje samotný znalec. Obžalovaný [jméno] [příjmení] hovoří o tom, že k tomu mělo dojít pádem poškozeného ze schodů nebo pádem na topení, obdobně hovoří i druhý obžalovaný. Toto také není mechanismus, kterým by vznikla tato zlomenina. [příjmení] poškozený hovoří o tom, že spadl na ulici a že mu toto zranění nezpůsobil obžalovaný [jméno] [příjmení]. Potom je tu výpověď druhého z poškozených bratra poškozeného [jméno] [příjmení] [jméno], který právě hovoří o tom, že mu to měl způsobit obžalovaný [jméno] [příjmení], a to buď tím, že ho do té nohy mlátil židlí nebo mu do ní kopal. I tato varianta vzniku poranění byla vyvrácena právě výpovědí znalce. Odvolací soud tedy jednoznačně nemůže dovodit příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného [příjmení] a spirální zlomeninou poškozeného [jméno] [příjmení]. Žádný z důkazů se ani vzdáleně neblíží mechanismu vzniku tak, jak jej popisuje samotný znalec.

12. Odvolací soud tedy s ohledem na tuto výpověď upravil popis skutku obžalovaného [příjmení], kdy právě tuto zlomeninu již v popisu skutku neuvádí a v podstatě vše, co se týkalo této zlomeniny [jméno] [příjmení], bylo vypuštěno z popisu skutku. Následně na to musel samozřejmě odvolací soud zareagovat i co se týče výroku o nemajetkové újmě, zejména v bolestném a dotklo se to i výroku o náhradě škody poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně České republiky, ale o tom bude pojednáno právě v rámci hodnocení adhézního výroku. Jinak pokud jde o vinu obžalovaného [příjmení], závěry soudu I. stupně jsou nezpochybnitelné, odvolací soud nemá žádných pochybností o tom, že to byl právě on, který jednal takovým způsobem, tak, jak je popsáno podrobně ve výroku rozsudku v popisu skutku. Není ani sporné u ostatních zranění, kdo způsobil poškozeným tato zranění, kdy v podstatě z provedeného dokazování nevyplynulo, že by se na tomto měl nějakým způsobem podílet obžalovaný [jméno] [příjmení]. Všechny argumenty, které byly vzneseny s ohledem na velikost bytu, možnosti toho bytu atd., s nimi se vypořádal soud I. stupně a v podstatě i všechny námitky, které byly vzneseny, byly jednoznačně odůvodněny zcela logicky soudem I. stupně. Samotná výpověď obžalovaného dle soudu I. stupně byla rozporná, neboť nejprve uváděl, že s dětmi nezůstal o samotě, ačkoliv v další části své výpovědi připustil, že s nimi přeci jen zůstával, byť na pár minut. Navíc i uvedl, že se snažil na ně výchovně působit a připustil, že chlapce občas trestal pohlavkem či plácnutím přes zadek, ačkoliv následně uvedl, že je nikdy fyzicky netrestal. Soud I. stupně jednoznačně dovozuje, že není pochyb o tom, že obžalovaný zůstával s chlapci o samotě a také je i hlídal.

13. Pokud jde tedy o popis skutku a skutkový děj, který byl jednoznačně prokázán na základě provedeného dokazování, odvolací soud pouze upravil skutek tak, jak je výše uvedeno ohledně předmětné zlomeniny u poškozeného [jméno] [příjmení] a se závěry soudu I. stupně, pokud jde o vinu obžalovaného [příjmení], se jednoznačně ztotožnil. Odvolací soud se plně ztotožňuje s hodnocením důkazů soudu I. stupně, kdy se nalézací soud zcela logicky vypořádal i s námitkami obžalovaného, které byly použity již při jeho obhajobě u hlavního líčení. Pokud tedy soud I. stupně uzavírá, že uvěřil výpovědi poškozených, a nikoliv verzi obžalovaného, takto i logicky zdůvodnil a zde je potřeba znovu zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsadním právem soudu I. stupně, který důkazy provádí a poté hodnotí. Pokud při tom nalézací soud postupuje důsledně dle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadou obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat, a tak je tomu i v tomto případě, kdy odvolací soud dospěl k závěru,

že skutková zjištění soudu I. stupně jsou zcela správná, vyjma tedy té zlomeniny u poškozeného [jméno] [příjmení]. S argumenty soudu I. stupně se odvolací soud plně ztotožňuje a jako na zcela správné na ně odkazuje.

14. Vrchní soud v Praze se ztotožňuje i s právní kvalifikací, kterou užil soud nalézací, kdy v tomto směru tedy dospěl k závěru, že obžalovaný [příjmení] naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu týrání svěřené osoby podle § 198 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Obžalovaný zpochybňoval tuto právní kvalifikaci zejména právě s ohledem na tzv. určitou stabilitu, s čímž se již vypořádával soud I. stupně, který jednoznačně dospěl k závěru, že všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu byly obžalovaným naplněny jak po objektivní, tak zejména po subjektivní stránce. Soud I. stupně dospěl k závěru, že mezi pachatelem a týranou osobou byl vztah péče nebo výchovy a mohou to tedy být nejen rodiče, respektive jeden z nich, ale i příbuzní, učitelé, vychovatelé, ošetrovatelky, sportovní trenéři, přátelé a známí rodičů týrané osoby i jiné osoby, jejichž vztah k týranému je založen zcela nahodilým úkonem. Může to být i manžel matky, který není rodičem dítěte, nebo druh matky, jestliže byl pověřen pomáhat při výchově (srovnej komentář ŠÁMAL, P., ŠÁMALOVÁ, M. § 198 (Týrání svěřené osoby)). Obžalovaný [příjmení] byl v době spáchání skutku pod bodem I. výroku o vině partnerem obžalovaného [jméno] [příjmení], který byl poručníkem poškozených nezletilých. Obžalovaný [příjmení] do rodiny svého partnera docházel, trávil s rodinou čas a o děti fakticky pečoval. I on sám uvedl, že se je snažil nějakým způsobem vychovávat. Takže ten argument, že by tam chyběla tzv. stabilita lichý. Ani odvolací soud nemá pochyb o tom, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, byť k týrání docházelo po relativně „krátkou dobu“ období téměř 2 měsíců. Soud odvolací dospěl k závěru, že vzhledem k intenzitě, charakteru zranění, která byla u poškozených zjištěna (lékařské zprávy, znalecké posudky), kdy způsob zacházení s poškozenými byl velmi surový (zranění v oblasti [anonymizováno], nezajištění bezodkladné lékařské péče v případě zlomeniny holenní kosti, bití, sprchování horkou a studenou vodou), byl znak naplněn, neboť kratší doba trvání týrání je doprovázena útoky vysoké intenzity a současně tyto útoky směřovaly vůči poškozeným, kterým bylo v době páchání činu pouze 4 a 5 let, proto lze uzavřít, že jednáním obžalovaného došlo k spáchání trestného činu týrání svěřené osoby. Trvalost týrání je třeba posuzovat vždy ve spojení s jeho intenzitou, přičemž se uplatní pravidlo, že čím je týrání intenzivnější, tím kratší dobu může trvat. A naopak, tedy jinak řečeno, kratší doba trvání týrání může být vyváжена jeho vyšší intenzitou a nižší intenzita zase délkou trvání. Obžalovaný [příjmení] byl partnerem odsouzeného [příjmení], kterého navštěvoval. Obžalovaný [příjmení] několikrát uvedl, že se snažil poškozené vychovávat, že neposlouchali, takto to vnímal odsouzený [příjmení], plus to vyplývá i z výpovědi slyšených svědků. Není tedy absolutně pochyb o tom, že obžalovaný naplnil všechny znaky skutkové podstaty jak po subjektivní, tak po objektivní stránce. Úmysl byl zcela zjevný, z provedeního dokazování nelze dojít ani k jinému závěru, než že tedy jednání obžalovaného bylo úmyslné právě i s ohledem na způsob týrání, a tedy způsob provedení. Správný je i závěr v tom, že šlo o trýznivý způsob týrání, kdy oběť je vystavena bolestem na hranici snesitelnosti trvajícím třeba i po kratší dobu nebo sice méně intenzivní, ale zato uskutečňovaný po delší dobu ze strany oběti. Tento mechanismus útoků popisoval i znalec MUDr. Procházka, útok obžalovaného [příjmení], zejména vůči [anonymizováno] poškozeného [jméno], byl hodnocen jako zvláště surový, respektive trýznivý způsob jednání, a proto tedy i aplikace ustanovení § 198 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku je namístě. Namístě je také kvalifikovat toto jednání jako způsobení těžké újmy na zdraví, a to u dvou osob, tedy u obou poškozených, kdy je zcela zjevné, že v důsledku jednání obžalovaného se u poškozených rozvinula posttraumatická stresová porucha, která je vážnou poruchou zdraví. Tuto posttraumatickou stresovou poruchu u poškozených diagnostikovala znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Uhlíková a o jejích závěrech soud odvolací nemá žádných pochybností. Bylo tedy potřeba zvážit, zda způsobená posttraumatická stresová porucha a syndrom CAN dosahuje intenzity těžké újmy na zdraví, protože ne každá posttraumatická stresová porucha nutně musí být těžkou újmou na zdraví. Nutno dodat, že s touto otázkou se velmi dobře a podrobně vypořádal již soud I. stupně a s těmi závěry

se soud odvolací jednoznačně ztotožňuje, kdy je zjevné, že příznaky trvaly u obou poškozených ještě v době znaleckého vyšetření dne 11. 3. 2022, tedy zhruba 27 měsíců od událostí, které jejich traumatizaci založily. To samo o sobě by samozřejmě nevedlo k závěru, že se jedná o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 tr. zákoníku, kdy se tímto rozumí vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění spočívající v postižení či újmě vymezeny pod písmeny a) – i) § 122 odst. 2 tr. zákoníku ustanovení. Je potřeba vždy zvážit, zda se jedná o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění a také porucha zdraví musí mít delší trvání, což zákon v § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku vyjadřuje slovy, „delší dobu trvající porucha zdraví“. O té délce v tomto případě není žádných pochyb. Ta délka je velmi dlouhá. Důležité je ovšem posoudit, zda takováto porucha zdraví nebo vážné onemocnění omezuje způsob života poškozených nejméně po dobu 6 týdnů, a to takovým způsobem, že zasahuje zásadním způsobem do běžného způsobu života. Není pochyb o tom, že ta délka zde přesahuje jednoznačně 6 týdnů, a že oba poškození byli omezeni v běžném způsobu života zásadním způsobem, kdy ty projevy u obou poškozených jsou podrobně popsány i v popisu skutku. Ten závěr, že se tedy jedná o těžkou újmu na zdraví podle § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku a z toho vyplývající potřeba kvalifikovat toto jednání obžalovaného [příjmení] i podle odst. 3 písm. a) ustanovení § 198 tr. zákoníku je zcela namístě.

15. Odvolací soud z podnětu odvolání státní zástupkyně městského státního zastupitelství dospěl k závěru, že není správný výrok o uloženém trestu obžalovanému [jméno] [příjmení]. Obžalovanému byl soudem I. stupně uložen trest odnětí svobody v trvání 5 roků, tedy na samé spodní hranici zákonné trestní sazby § 198 odst. 3 tr. zákoníku, kdy pro výkon tohoto trestu byl v souladu se zněním trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Vyměřený trest sice odpovídá zákonným kritériím stanoveným zákonodárcem, nalézací soud ctil zásady při ukládání trestu, zohlednil závažnost spáchané trestné činnosti, jakožto i osobu obžalovaného, ale trest, který nakonec uložil, se jeví jako nepřiměřeně mírný. Soud I. stupně uvedl, že škodlivost zvyšuje především skutečnost, že šlo o velmi hrubé, déle trvající násilí vůči poškozeným, kdy jejich zranění byla prokazatelně různého stáří a jednalo se jak o zranění čerstvá, tak o zranění starší několik týdnů a o míře surovosti jednání vůči němu svědčí utrpená zranění, a to zejména u poškozeného [jméno] v pohmoždění oblasti [anonymizováno]. V době rozhodnutí soudu obžalovaný [příjmení] neměl žádný záznam v opisu rejstříku trestů. To je v podstatě celé odůvodnění soudu I. stupně a nutno dodat, že soud odvolací se ztotožnil s odvoláním státní zástupkyně právě s ohledem na to, že uložený trest je opravdu mírný a neakcentuje tedy závažnost jednání obžalovaného [příjmení] vůči poškozeným velmi útlého věku. Když 4 a 5letý chlapec, kteří byli odkázáni na péči osob, s nimiž přicházeli do kontaktu, včetně obžalovaného [příjmení], se neměli možnost ani nikterak bránit. Nelze si nevšimnout, že těch zranění byla celá řada, jednalo se o různé typy zranění různého stáří až po ta nejzávažnější zranění, včetně tedy modřin na [redacted] a samozřejmě nelze bagatelizovat ani ta další zranění, která poškozeným byla způsobena. Je potřeba vzít v potaz i způsob dalšího zacházení s poškozenými, který je popsán v popisu skutku a nutno dodat, že to byl právě obžalovaný [příjmení], který byl strůjcem takového zacházení s poškozenými a nelze tedy pominout ani ty následky, které jsou velmi závažné, kdy byla diagnostikována u obou posttraumatická stresová porucha a syndrom CAN a kdy oba poškození byli závažným způsobem ovlivněni v běžném způsobu života po velmi dlouhou dobu, což vyplývá jednak z vyjádření svědků, ale i z lékařských zpráv a znaleckých posudků. To jednání bylo velmi brutální, velmi intenzivní, na zranitelných obětech, které nebyly schopny se bránit. Jednalo se o chlapce velmi nízkého věku, odkázané na péči jednak obžalovaného [jméno] [příjmení], ale i na obžalovaného [jméno] [příjmení]. Za této situace ten původně uložený trest na samé spodní hranici absolutně neodpovídal výše uvedenému a jevil se soudu odvolacímu jako nepřiměřeně mírný. Způsob provedení, intenzita jednání, velmi nízký věk a závislost obětí na obžalovaném hovoří jasně a za takovéto jednání nelze ukládat trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Proto tedy z podnětu odvolání státní zástupkyně městského státního zastupitelství korigoval odvolací soud uložený trest u obžalovaného [příjmení], avšak neukládal navržený trest v trvání 7 roků, a to jen z toho důvodu, že nakonec bylo vypuštěno již zmíněné velmi závažné zranění zlomeniny levé holenní kosti poškozeného

[jméno] [příjmení]. Pokud by tomu tak nebylo, tak ukládaný trest by opravdu dosahoval výše až 7 roků. Takto byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody v trvání 6 a půl roku a takto uložený trest považuje odvolací soud za adekvátní a přiměřený. Zařazení do věznice s ostrahou je v souladu se zněním trestního zákoníku, kdy nebyly u obžalovaného shledány podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.

16. Vrchní soud v Praze se zejména z podnětu odvolání poškozených a obžalovaného [příjmení] zabýval výroky o nemajetkové újmě, když se s rozhodnutím nalézacího soudu neztotožnil. Odvolací soud v první řadě zasáhl do výroku o nemajetkové újmě z hlediska vyčíslení bolestného, a to u [jméno] [příjmení], kdy samozřejmě nikterak nezpochybňuje znalecký posudek MUDr. Markéty Kulvajtové, která vypracovala znalecký posudek za účelem odškodnění bolesti neboli bodového ohodnocení poranění u obou poškozených. Výrok u poškozeného [jméno] [příjmení] odvolací soud ponechal nezměněný, ale musel samozřejmě pozměnit výši bolestného u poškozeného [jméno] [příjmení], a to z toho důvodu, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného [příjmení] a předmětnou zlomeninou nohy poškozeného [jméno] [příjmení]. Nutno ještě podotknout, že rozhodnutí soudu I. stupně, pokud jde o bolestné, přiznat tuto povinnost zaplatit bolestné pouze obžalovanému [příjmení] jako tomu, který v podstatě prokazatelně fyzicky týral poškozené a neuložit povinnost společně a nerozdílně s obžalovaným [příjmení], je pro soud odvolací akceptovatelné a naopak odvolací soud ponechal následně povinnost společně a nerozdílně u obou obžalovaných zaplatit poškozeným nemajetkovou újmu v podobě duševních útrap, protože i obžalovaný [jméno] [příjmení] se svojí v podstatě nečinností a přihlížením tomu, co se děje a tou svojí „péčí“ přičinil k tomu, že prožité duševní útrapy byly oběma poškozeným způsobeny. Vrchní soud se tedy znovu vrací k výši bolestného, které bylo stanoveno u poškozeného [jméno] [příjmení] ve výši 66 923 Kč a pokud vypustil zlomeninu nohy, což je 100 bodů, tak následně musel přepočítat výši bolestného bez této zlomeniny a dospěl tedy k té částce, kterou přiznává, tj. 35 055 Kč s tím samým úrokem z prodlení, ale od 24. 1. 2024, což se změnilo tedy i u [jméno] [příjmení], kdy 23. 1. 2024 se prokazatelně poškozený dozvěděl o těch nárocích poškozených a 24. ledna je tedy v prodlení, nikoliv až od 25. 1. 2024, jak měl původně uvedeno soud I. stupně. Změna v náhradě škody nastala i u Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, která se připojila a byla jí přiznána náhrada škody ve výši 21 129 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 14,75 % ročně z částky této od 21. 3. 2024 do zaplacení. S ohledem na to, že Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky se připojovala za proplacení zdravotní péče oběma poškozeným a byly oddělené ty její vyčíslitelné nároky jak u poškozeného [jméno] [příjmení], tak u poškozeného [jméno] [příjmení], mohl soud odvolací plně přiznat to, co bylo hrazeno vůči poškozenému [jméno] [příjmení], a to je právě ta částka, která i nakonec byla přiznána ve výši 7 111 Kč. Pokud se týče toho zbytku, který se týkal ošetření [jméno] [příjmení], tam s ohledem právě na vypuštění zlomeniny nešlo nikterak přesně stanovit, které úkony se týkaly zlomeniny, a které se netýkaly, muselo by tam být doplněno tímto směrem dokazování, což samozřejmě v rámci náhrady škody není v této fázi možné, proto byla poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky s touto částkou odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolací soud akceptuje, že připojení Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, která byla řádně a včas připojena se svým nárokem na náhradu škody, bylo v podstatě přečteno, nikterak na začátku dokazování, ale v podstatě až na konci dokazování opomenutím soudu. Problém měl s tím, že se měl podle soudu I. stupně o tom nároku obžalovaný [příjmení] dozvědět nejpozději právě při tom hlavním líčení, kde to připojení bylo konstatováno a čteno a bylo k tomu provedeno i nějaké dokazování, tedy 20. 3. 2024, a od 21. 3. 2024 běží úrok z prodlení. Ovšem je nutno dodat, že obžalovaný [příjmení] se tohoto hlavního líčení nezúčastnil, bylo konáno v nepřítomnosti. Proto tedy prokazatelně se mohl dozvědět o tomto nároku poškozené až doručením rozsudku, který mu byl doručen 27. 9. 2024 a proto až od 28. 9. 2024 běží úrok z prodlení, a i z tohoto důvodu byl upraven zákonný úrok z prodlení původně 14,75 % na 12,75 % ročně, protože došlo ke změně zákonných úroků z prodlení.

17. Pokud jde o připojení poškozených s nárokem na nemajetkovou újmu ve formě duševních útrap ve výši 300 000 Kč, tak tam dospěl odvolací soud k závěru, že ta částka je vysoká, ale měl za to, že ta částka, která byla přiznána poškozeným [jméno] [příjmení] 150 000 Kč a [jméno] [příjmení] 100 000 Kč, je zase nepřiměřeně nízká. Ze samotného připojení poškozených, ale i z odvolání, které podal opatrovník poškozených zcela jednoznačně vyplývá, že směřovalo právě k odškodnění za způsobené duševní útrapy dle ustanovení § 2956 občanského zákoníku, myšleno tedy ta připojení, za které chtěli částku 300 000 Kč. Zde je nutno dodat, že v této trestní věci byla dostatečně prokázána jak skutková, tak i právní stránka projednávané trestní věci, a tudíž není pochyb o odpovědnosti obou obžalovaných za vznik nemajetkové újmy, kterou způsobili trestnou činností, za kterou byli uznáni vinnými, a to vůči oběma poškozeným. Z hlediska práva na spravedlivý proces je zde klíčový požadavek náležitosti odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a § 134 odst. 2 tr. řádu, kdy na odůvodnění adhézního výroku je přitom třeba klást v zásadě stejné požadavky jako na odůvodnění rozhodnutí civilního soudu o nároku na náhradu škody nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení. Soud je povinen a současně oprávněn ve svém rozsudku rozhodnout podle výsledku provedeného dokazování ve smyslu ustanovení § 228 a § 229 tr. řádu jen o těch nárocích, které byly poškozenými řádně uplatněny, a to způsobem, který zohledňuje jejich rozlišení. Požadavek jasné specifikace jeho nároku, který byl poškozeným přiznán, a to již ve výrokové části rozsudku, ostatně plyne přímo z trestního řádu. Ve vztahu mezi ustanovením občanského zákoníku plyne, že zatímco obecné ustanovení § 2956 občanského zákoníku dopadá na duševní útrapy, které nejsou spojeny se zásahem do života a zdraví, ustanovení § 2958 a § 2959 občanského zákoníku se týká právě takových případů. Pokud duševní útrapy mají svůj původ v poškození zdraví prostém či zvláště závažném, činí se v rámci nároku na náhradu další nemajetkové újmy podle § 2958 občanského zákoníku, respektive podle § 2959 občanského zákoníku, a to podle toho, zda se jedná o primární nebo sekundární oběť. Zcela jednoznačně z vyjádření opatrovníka poškozených vyplynulo, že se má jednat o odškodnění za duševní útrapy, kdy právě i ve svém odvolání hovoří opatrovník toliko o zásahu do jejich osobnostních práv, zejména práva na rozhodování o svém sexuálním životě, práva na čest, důstojnost a žádal odčinění právě ve smyslu ustanovení § 2956 občanského zákoníku. Samozřejmě žádal původně, a to mu bylo i přiznáno, o odčinění i v rámci bolestného, ale tam v podstatě ani do té výše to odvolání poškozených nesměřovalo, protože tam byli v podstatě poškození plně úspěšní. Ta změna měla být zejména právě v té částce přiznané za prožité duševní útrapy. Odvolací soud dospěl k závěru, že částky, které byly přiznány poškozeným, nejsou přiměřené a dostačující, proto do tohoto výroku zasáhl a měl za to, že částky, které by byly adekvátní, byť samozřejmě ani finančním odškodněním rozhodně není možné nahradit ty následky, které byly způsobeny, by měly být vyšší, než jaké je přiznal soud I. stupně. Diferencoval stejně jako soud I. stupně z hlediska právě závažnosti těch útoků a těch následků u obou poškozených a dospěl k závěru, že adekvátní budou částky 200 000 Kč u poškozeného [jméno] [příjmení] a 250 000 Kč u poškozeného [jméno] [příjmení], které musí uhradit oba obžalovaní společně a nerozdílně. Tak, jak nakonec byly ty částky přiznány, považuje odvolací soud za adekvátní, přiměřené a dostatečné. Je třeba oddělovat právě mezi duševními útrapami, které se odškodňují podle § 2956 občanského zákoníku a duševními útrapami spojenými se zásahem do života a zdraví podle ustanovení § 2958 občanského zákoníku, kdy se jedná o závažnější formu následků poškozených, byť samozřejmě i v tomto případě mohlo být požadováno v intencích tohoto ustanovení s ohledem právě na posttraumatickou stresovou poruchu a poruchu CAN jako další nemajetková újma. Bylo požadováno bolestné, o kterém bylo již výše hovořeno a tady zcela jednoznačně byla požadována podle § 2956 občanského zákoníku náhrada za prožité duševní útrapy. Odvolací soud dospěl k závěru, že poškození mají jednoznačně právo na odškodnění za prožité duševní útrapy, v rámci, kterých byla zasažena přirozená práva poškozených, zejména právo na lidskou důstojnost, čest, právo na soukromí a v neposlední řadě právo na řádný a nerušený fyzický a psychický vývoj. Jak nalézací soud, tak i odvolací soud musel vzít v potaz majetkové poměry obou obžalovaných a k tomu také přihlédl při stanovení výše nemajetkové újmy, kdy má

za to, že ty částky rozhodně nejsou likvidační, navíc v situaci, kdy jsou zavázáni oba obžalovaní společně a nerozdílně a jsou akcentovány majetkové poměry obou obžalovaných. Určitým zadostiučiněním poškozených je odsouzení obžalovaných, v tomto případě již pravomocné, které se svým způsobem řadí také do části zadostiučinění poškozených mimo materiální stránku, tzn. mimo peněžní plnění nemajetkové újmy. Kritérium zkoumání majetkových poměrů obžalovaného neřeší otázku, zda tento disponuje či nedisponuje výraznějším majetkem, ale v podstatě jde o to, aby výše náhrady nepředstavovala pro něj likvidační důsledek. S ohledem na všechna tato hodnocení dospěl Vrchní soud v Praze k závěru, že přiměřené a dostatečné částky, které měly být poškozeným přiznány, jsou ty, které jim nakonec přiznány byly, když Vrchní soud v Praze vzal v potaz i majetkové možnosti obžalovaných a má za to, že ty částky jsou optimální, adekvátně přiměřené všem okolnostem případu jak osobám poškozených, tak osobám obžalovaných. Odvolací soud i s ohledem na zkušenosti v rozhodovací činnosti i v rámci odškodňování nemajetkové újmy má možnost porovnávat jeho rozhodnutí, kterými byly ukládány povinnosti na náhradu nemajetkové újmy v obdobné trestné činnosti a toto rozhodnutí rozhodně nevybočuje ze zaběhlé praxe a koneckonců vychází i z rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu České republiky. Došlo i k drobné korekci, kdy bylo i uvedeno ve výroku soudu I. stupně, že jsou povinni obžalovaní společně a nerozdílně zaplatit nemajetkovou újmu v podobě útrap a odvolací soud toto upřesnil, a to tím způsobem, že uvedl, že jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit nemajetkovou újmu v podobě duševních útrap. Vrchní soud tedy rozhodl znovu o nemajetkové újmě tak, jak je výše uvedeno a se zbytkem nároků poškozených na náhradu nemajetkové újmy byli poškození odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, myšleno tedy [jméno] i [jméno] [příjmení], ale i Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky.

18. S ohledem na shora uvedené dospěl odvolací soud k závěru, že na podkladě všech podaných odvolání zasáhl do výroku o vině obžalovaného z podnětu jeho odvolání, kdy vypustil zlomenou nohu poškozeného [jméno] [příjmení] a zároveň upravil výši bolestného i výši náhrady škody Všeobecné zdravotní pojišťovně, z podnětu odvolání státní zástupkyně městského státního zastupitelství zvýšil obžalovanému [jméno] [příjmení] uložený trest a z podnětu odvolání obou poškozených upravil zejména výši uložené nemajetkové újmy v podobě duševních útrap. S ohledem na to, že bylo vyhověno všem podaným odvoláním, žádné z odvolání zamítáno nebylo, a proto Vrchní soud v Praze rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. ledna 2025

JUDr. Alexander Károlyi
předseda senátu